

Váradi Ákos

NEYLON–A–FÁN

Környezetvédelmi lázadás. Megtiport, barna mandala. Száműzetés a szavak örömébe. Sodródás és eloldozás. Interjú a szeméttel. Alarm pour l’alarm.

Vajon kizárólag a részletek iránti fogékonyság hajtotta ezt az írást? Vagy a dominó-sorsú mozaik darabkák rakosgatásánál úzött valamiféle szintézis-oázis elérése is? Tagadhatatlan: a parányi, pointillista porszemek jelentkeznek először, és csak később szélesedik a panoráma. A külvárosi pokolba való éber alámerülés során láthatjuk: a felsorakozó Apróságok nem épp most szöktek egy közeli Nüánsz-keltetőből, hanem évek óta körülöttünk nyüzsögnek. Csatárláncba verődve segítségért kiáltoznak; egymás háttára állva megpróbálnak túlmutatni önmagukon.

A környezetvédelemhez való humánus hozzáállást sokan összekeverik a prüd erkölcsi pirongatással. Ennél azonban többről van szó. Az irdatlan szeméthalommal való első szembesülés igen kényelmetlen, sőt sokkoló. Hárító mechanizmusok beindulása után érdektelenné, unalmassá válhat a téma. Később, ha a mocskok már a küszöbre nyomakodik, dühítővé válik, és hebrencs tettekre készíti a több cikluson áthajszolt népet. Valahányszor eljutnak a harmadik fázis végére, dönteniük kell: regresszió vagy progresszió? Sajnos a visszaesés a gyakoribb, és a bőrkeményedés növekedése. Hozzászokni a mobil-átjátszók keresztműzéhez, és arcizomrándulás nélkül nyugtázni, ha felebarátunk lapítatlanul, üresen dobja egy műszaki cikk erős, nagy dobozát a közös konténerbe (mely lapítottan sem oda való). Tesszük ezt mindaddig, míg a Tarot 16-osa ki nem lök minket a toronyból, vagy az időjárás „időtíprássá” nem változik: a mi időnket minőségileg és mennyiségileg is elpusztító ítéletté.

Az írás nyomon követi a szenny útját, újra felhasználja elágazó témáit, majd nyomát veszi, megelőzi, ott hagyja, végül (f)eloldozza. Az alakmódosult főhős helyesen írva *nylon* vagy *nejlon*; tépett változatai a szövegben az út viszontagságai során nyúltak meg, illetve sérültek.*

Láttál már nejlon-cafatot
félcsupasz ágra csavarodottan lobogni?
Ismeretlen neylonzacskót ismerős fán?
Ahogy belevirágzott a tavasz,
és sehogy sem tudott elszakadni onnan?

Szél tépte neylon, ágak, csonkok által fogva,
semmilyen szél el nem szakít onnan;
Csak még jobban megtépáz, míg el nem rejt a május.
Rongyod akkor már nem oly szemet szűrő lesz majd.
Önmagából kifordítod a nyelvet is,
ahogy a lég téged is visszájára tegez.

* Közleményünk egyebekben is híven követi a szerző olykor rendhagyó helyesírását. (A szerk.)

Miért nem szedtek le még idejében egy seprűnyéllel?
 Vagy tűzoltólétráról mentve a szemétre?
 Minden teátro-envirális mozdulatot nélkülözve.
 Miért kellett végignéznie a buszmegálló népnek,
 hogy elvérezz a zárt osztályon, tövises magányodban?
 Mely hónapok alatt rájuk is köszöntél zizegve százszor.

Te egy helyben forgó kakas, kinek izgága nyaka
 folyton lesi, honnan az éles kés, mi hamar amnesztiát adna.
 Repedtre ordíthatod magad, hogy „Nézzétek,
 milyen ügyes a mozgékony lég, hogy ide felvitte sorsomat!”
 Nem állnak meg, csak az óvodás:
 „Nézd, anya, sálat vett az akác! Milyen furcsa sál!”
 „Nem akác az, kicsim, platán; még csonkítatlan platán.”

Fejek fölé alázott zászló, lebegsz szemlesütve, látom, sebesült
 lyukak rajcsúroznak palástodon: átfúj rajtuk a tehetetlen szél.
 Ha felirat nélkül rohansz is zátonyod felé,
 mint tövis nélkül gördülő ördögsekér, mindegy,
 a fa úgysem perel: „neym ingem, nem veszem magamra”
 – beleragadsz akkor is!

Honnan szalajtottak?
 Valami 'sárlóközpont parklójából szöktél?
 Hadd olvassam tenyeredből sorsod!
 Hosszú út áll már mögötted. Valahogy elügyetlengettek
 gyermek, vagy felnőtt kezek;
 észre sem vettek tán, vagy ha igen, nem léptek utánad,
 és te előnyre tettél szert egy viszonylag nyílt szakaszon.

Dagadt voltál te is, de mégis könnyebb,
 mint a szűkre húzott szemű, széldzsekis járókelők.
 Szabadgyök lett benned a remény, és gyorsan hűlve
 kotródótál odébb a gyulladt lámpájú est sötétjébe.
 Súlyod semmi, mégis vonzol, és magaddal rántasz:
 kotródom hát tovább veled én is múltad bugyraiba.
 Enyhén meleg még szerves kémiából szótt tested – ott,
 ahol korábban fogtak, vagy megérintettek érzéketlen ujjak.
 Nézek utánad, azaz csak néznék: elvesztem a szálat egy időre.
 Fejvonalad megszakadt.
 De nem örökre, hisz' itt jössz megint, másnap reggel,
 energikus maratonod negyedénél, száraz bőrrel bírva még az iramot.
 Jósolni alig merek éjszakádról.
 Mi az a lyuk egyetlen rascettádon? Alig látszik, mégis fájhat.
 Az elveszett kutyáról se rí még le ennyi idő után, hogy reménytelen:
 csak ha már megkergették, és eső verte éhesen.
 Túl hosszan mégse lihegj, messze még bármi antioxidáns.

Sintér nélkül sodródtál távoli, szomszédos
 környékünkre, tört kilométereken át, és
 szállatorlasz is ideig-óráig tartóztatott.
 Majd szélcsendben olajos járdára seggeltél egy másik kerületben,
 és nehezült röptöd szemerkélő eső béklyózta tovább.
 Földközélben rád léptek, távolodva megátkoztak.
 Élénk száradásod változó szélirány követte és egyéb ragacsok.
 Oldalba kapott egy Peugeot (rendszáma NEMA 365),
 de pár méter után cserbenhagyott.

Zsákutca, majd forgószél egy félig zárt U-dvaron.
 Beszállt a társastáncba még néhány levél,
 egy albérlet-kereső cetli (ezen a környéken, sürgősen),
 meg a porral vegyes buszjegy-kripledek.
 Szusszanásnyi pihenő, majd fél körrel odébb
 újra egymás karjaiba szédültek.
 E söpredék mulatságot hagyd már ott!
 A násznép röhög, s te, mint légböngésző vendég,
 galambtollal a pofádban sasszézol az U szája felé.
 Vagy nem így volt?!

Északi boszorkányok fagyos tüdeje kap most beléd,
 hogy a lábad nem éri a földet, majd magadra hagy egyszerűben.
 A lendület visz tovább, nem a belső erő.
 L-alakban fordulsz be hozzánk (ihlet hozott),
 érzed, más itt a huzat, s megpihennél, azt hiszed.
 A célegyenesben lihegve nem sejtéd még rögzített végzeted:
 Hogy pár napi rohanás után stagnálás jön – végtelen.

A FA, mely utadba állt, előző nap megálmodott-e tégedet?
 Nincs választás: ásó, kapa vagy egy amatőr envíró válasszon el titeket!
 De kik ezek itt a szomszédos fákön kinyúlva? A Felismer-
 hetetlenek múzeumában detektívetek tovább tévelyeg:
 Melyik is voltál? Tescoró? Kéktövis?
 Vagy egy másik bolt virított fakó köntösödön?
 Egyáltalán te vagy az, nem egy szipus testamentuma?
 Vásárlók megsegítője a zuhanásban? Egy kitartó hajléktalan?
 Nem, ez lehetetlen, pedig tat tuam maszat.
 Te is sáros vagy, e kelet-nyugati szutrától.

Hónapok múlva, kora tavasszal jártam arra újra, ahol végleg fennakadtál. Azt hittem,
 messziről kiszúrlak, bemesélt, örökbe fogadott árvám, de tévedtem, és torkon raga-
 dott a nem feledett talány. Stabil pasihoz ragaszkodik így némely labilis leány. Folytat-
 va a találgatást, végül valamelyest megoldódott a rejtély. Szibériában megszürkül a leg-
 több „jellem”, egyforma lesz valamennyi elítélt.
 – Átlátszó, profi átlag-nylon? Nem.
 – Könnyen-szakadó, színes bugyolda? Talán.
 – Divaterős, szakadtfülű módi? Nagyon saj-nylalom.

– Akkor mi?! Húszliteres hulladékzsák néhány decis maradványa?

Vagy CSOMAGOLÓANYAG voltál?

CSOMAGOLÓ IS LETTÉL!

A rügyek benned csak félve nyílnak, és
megkésett levelek bélelik szégyened.

Kik megúsztak – szomszéd szabad ágak –
most azok tűznek lombba érted százzal:
elfedni mostoha testvérük.

Aztán mégis, végül, te hanyattkronista,
sápadt sátrad alatt kikelt a sáros élet.

S te hirdetted evangéliumod, annak, ki észreveszi.

Vagy csak képzelem, hogy töpörödött, barna levélgnom
innen lentről az a magzat-halom,

amit hajléktalanszürke esőkabátoddal eltakarsz?

Meglehet: nyomorult felöltőd alatt neked is
grúnezöld a lelked, mint a többinek.

Láthatnánk is, ha szemétszák szoknyád szélét kicsit felhajtánánk.

Csak sápadtabb zöld, tők hetessel agyonverve,
'hisz bunkó az adu ma.

Mégsem oda való vagy! Le veled!

Még álszemeket növesztve sem viselhető el szintetikus levél ered.

De az erő, mi odaköt – szorosan rácsavarva csuklód az ágra –
közelről alig, csak messze tőled oldható:
alant, a fák alatt futkosó fejekben.

Új őszt jött. Maréknyi lombod lehullni nem engedted viszont.

Halott csatatér körötte minden ág már,
de te őrzöd gyomrod be nem vett folliszát.

Bolond anakronista, ki jegyzed az időt,
annak ki lekéste a hullást, és sans rene-chance,
csak ázik naphosszat!

Kíntornád egyre tekered, és a testedből facsart
jógahídba bele nem pihensz, csak nagyritkán.

Ugye vágyod a megújulást, az új tavaszt?

Vagy inkább az elmaradt ős-telet,
mely hóval fődte volna be lepled,

és alatta a hervadó levelek szégyenét?

Mert annyira azért nem vagy időszerűtlen,
hogy sárgásbarnára ne cserélted volna alapszíned,
burkolt ifjúságod tompa zöldje után.

Csak meghalni nem tud előregedett csokrod,
ahogy megszületni is alig tudott.

NYÚJTÓZKODTÁL már lentről valami hosszú ízével,
hogy amnesztiát adj egy ilyen hülyének?

Én próbáltam (nem egyszer) elérni kolostori rácsuk,
de oly erős a fogadalmuk,

hogy nyúzott derekuk megnyúlt kínja elszakadt bár,
fejük mű sárkánya maradt mégis a zárda keresztfáján,
tovább fájni a létet.

És engem néztek hülyének,
mint ki szökött gyerekét próbálja
piszkavassal visszaédesgetni.

Más kölkit! Kiröppent, elhagyták, az utca nevelte.

Ahogy ezt a Theodorás palackot is,
amin az előbb majdnem átestem,
mikor lábujjhegyről ágaskodtam egy bottal,
hogymeghaladjam magasságom – hasztalan.

Csak beleszúrni tudtam, és üresjáratban félrerántani.

Hazafelé indulva vissza-visszanéztem a fakó rónába.

Roncs Noyémi integetett:

hiénává alázott leopárd lengett vissza rám.

Combja őzé, bordái keselyű tépte maradék.

Csúnyább volt, mint valaha. Lesütöttem a szemem: az emberiség
közös vétké nyomta vállam, minden lépésnél sajtóbb szíjjal.

Néhány Szentkirályi vagy Kékkúti
származék hevert még arrafelé a fűben.

Méretüknél fogva ezek lapítottan is képtelenek a lapításra,
ellentétben a felszedetlen, taposott akna sörös-dobozokkal,
melyek alattomos csótányok módjára kussolnak a fűcsomók közt,
és nem kotródnak menedékbe, még ha az ember odatoppant se.
Csak a hajlékhatatlanok áldott keze szedegeti őket szorgosan.

Gyorsan leléptem, de iszkolt utánam a gondolat.

A rosszul kitépett kullancs, a lerázhatatlan ügynök képe
rakott fészket bennem. Bogarastul beült a fejembe az egész fa.

De kiarboráltam velük: Később, sötétedés felé,
visszamentem a tethelyre,

és a maradék nájlont is kiöltem-csavartam
a hálásan sóhajtó, nyögdecseelő fácska-csójából.

Miként tettem? A címmagyarázat kitérője után következzem.

Fényes szellők hordaléka volt az első neved, és *Untig elégia egy fennakadt'* a második. Ami mégis megmaradt: kifeszített kötél-idegeiden a száradó háromszavas, a bátran táncoló, átlátszó kötőjeles, a legkisebb harmadik. Két karját az ázott koldus a-betű ahogy jobbra-balra kiterjeszti – középen mélyen meghajlik a zsinag – úgy egyensúlyoz át e förtelmes vándorcirkusz közepén a bohócfigura. A szemantika stabil stégéről a nihilizmus roskatag oázisába. De ahogy felszedem sátorfám, és zsákba dobom *fadarabjaim*, hogy elhagyjam aggodalmaim táborát, úgy mosódik el az egész kemping vendégmunkás témáival együtt. Exeunt! Away! *Fade a rabjaim*. Kifizettem az idomárt, szélnek eresztettem cigány zsonglőrjeim.

Tüskés szemöldökömbe hogy mikor akadt bele először egy vergődő nylon látványra úgy, hogy elszakadni onnan egyhamar nem tudott – nem emlékszem pontosan. Talán a 90-es évek derekán lehetett, nem tudnám megmondani. Előtte is láttam persze csúnya dolgokat, de savköpenyem talán könnyebben védekezett ellenük. Később sze-

membe, éhes képzeletembe és ízlésem kitinpáncélja alá fészkelte magát a magas-tos–aljas kór, az érzékenység. Csak mikor érte nyúltam, és lefejtettem onnan az anyagot, mielőtt örületbe fojtotta volna magasabb témákra éhes óráim, akkor szabadultam meg a szeméttől. Kiirtottam, helyesebben kiírtam magamból a hulladékot. Amit mégis meghagytam: csak egy tócsányi fekete yin/yang-pötty, egy le nem közölt, hízott végjegyzet, egy transzcendens tintatartó – hogy belémárthassam karmom, ha még hány-nom kell. Mert egyszerre nem tud magából mindent kiadni az ember.

* * *

Magányos mesterkedés egy közeli lomból hozott faszekrényre állva. Elkalandozások a szemétszedés közepette. Járókelőben keltett komolyabb hullámok hiánya. Nem is nagyon járhatott arra senki. Szürkület felé hajlott, és amúgy se látták volna pontosan, hogy mit csinál az ürge. Ha mégis voltak a környéken lomha kutyások, megfigyelhet-ték, alulról hogyan emeli meg a „szedőt” nyolcvan centivel egy kidobott komód, és fe-lülről milyen szolgálatot tesz „neki” egy rücskös bot.

A tákolmány kétségbeejtő billegése, és az egyensúly megmaradása mégis. Az első bernáthegyi akciók forró, naiv hite, hogy csak néhány menetnyi csavarodás tartja ott a légi rabokat, majd az eszmélés, hogy sokkal több. Régi kazettás magnók gyűrik be olyan alattomosan a szalagot, még mielőtt a nyávogás elkezdődne. Aztán lehet vissza-csévélni az orsóra kisujjal, vagy cerkával a hosszan leszaladt barna babralint.

Tanáctalan, pihenő pillanatok. Koronán keresztül eget vizslató távolba bámulás. Zsiráfmagasságban a fatörzsbe vésett írás silabizálása: „a megelőzés fontosabb a szelek-ti...” (szemek megdörzsölése), nem: „Tomi & Andi” egy megnyúlt szív szögesdrójtjával körülölelve. Letörölhetetlen szakadás a pitvari ív görbületén, két óra magasságában. Mégis hogy tartják magukat? Ki tudja?

Lándzsalelkű böködés fölfelé a bottal, kikerülni egy keresztbenőtt ágat. Tétova mé-lázásban régi sláger dúdolása: „Just a castaway, a nylon lost at sea”... fennakadt egy szűrős fán... save her loneliness „washed upon our shore”. Bag or bottle, all the shame: a hundred billion message in a single bottle. I hope that someone gets my... (Police: *Message in a Bottle*, 1979.)

Dolgozatjavítások kínjai és kacajai jönnek. Hogy miket képesek egyesek összehor-dani, elérni, elérni! Kegyelempipák. Vörös nylonjaink hulláma és hiányjele. A pont-határt még bottal se. Mások meg olyan szépek, hogy a szignónkat is félünk odabigy-gyeszteni.

Ágaskodtam, és fogást kerestem az ágak közt. Aztán kutyaszarok közt hevert varázs-pálcámmal először ügyetlenül, majd egészen ügyefogyottan, alig négyszáz szempillan-tás alatt levezényeltem a kontrafáslizást.

Közben, csodálatos módon, nem bírtam ellenállni annak a természetes kíváncsiság-nak, mely a titokfejtés alatt egyszer csak totálisan ellepett. Az összpontosítás annyira behálózott, hogy kilökte elméből mindazt az undort, mely általában a mások mocs-kában való kényszermunkás túrást kíséri. Igen, még élveztem is az aprólékos kicsoma-golását az avított holminak, a szélcsendben szinte készségesnek tűnő együttműködését az elítéltnek, ahogy szedegettük össze (vissza) rég leadott cuccait szabadulása küszöbén. Tekergettem hátrafelé az évgyűrűkké nem aszalódott hó- meg hétgyűrűket, és eszelős mosolyt csalt arcomra a fokozatokban feltárulkozó csoda: a szél és a faág belső öntör-vénye: a szabályszerűség, hogy ugyanaz a szél vissza nem, csak mindig még jobban rá-terkeri áldozata nyakára a fojtógyűrűket. És hogy mennyi van belőlük, a 360 fokos me-

netekből, és hogy mennyire nem esetleges, hanem céltudatos tervezőmunkának lát-szik ez a devil-design-os díszítgetés; hogy milyen előzékenyen képes nyúlni az anyag, hogy még több átfordulást tegyen lehetővé.

A kötöttfogású módszertan bugyraiba beavatottak tudják: nem olyan egyszerű dolgot írok le túlbonyolítva, mint mondjuk, mutatóujjra pörgetni egy nyakláncot, meg vissza. Az a fajta egyszerűség inkább az olyan „ördögszekerek” megakasztására jellemző, melyek rögtön leszedhetőek, vagy legalábbis elég hamar ahhoz, hogy vészesen be ne ágyazódhassanak. Vagy még inkább a szélnek nem eresztettek; sőt: a meg sem vett vagy el nem fogadott nylonzacskókra! A rákléptekben való „nejlon-hátrálgattatást” viszont más fából faragták. Nézd a csavaranyát, melyen a nehéz hozzáférés miatt csak két részletben tudunk mindig egy-egy menetnyit húzni vagy oldani. Ilyenkor mindig el kell vennünk a villáskulcsot ütközéskor, és másik fogást keresni, hogy befejezzük az ívet. Ágas-bogas műhelyünkben, fenn a fakoronában, akad elég ütköző, bárki láthatja. És a megkapaszkodás sem sima ágon kezdődik. Valami kiálló, tüskés részbe akad bele először a vírus. Ezt a cél előtti megtorpanás utolsó sárkányát is le kell valahogy győznünk. Nehogy ott maradjon a vicsorgó méregfog. Nem baj, ha szétszakad. Végző erőfeszítés-sel, bravúrosan forgatva a kötőtűt a gallyak közt, eloldozzuk karmánk a karomtól, és bokaficam nélkül leugrunk a számlólyról.

Ormóttan szörnyünk zsigereibe ekkor más szögből is belelátva nem ritka felfedezést tehetünk: volt esők sárga nyála luczog benne itt-ott. Vagy haláltusában kifolyt vérsavó, esetleg saját veritékünk a hűlő vérű neylon mélyén. A fene tudja. A döglött sár kány mindkét részét összegyűrjük, hogy kétes szabadulása után rögtön a kukába ítéljük. Milyen ártalmatlan, veszélytelen így, izolálva! A tömegeből kiragadott csirkefogó ártatlan bámulása és védekezése, csavarodása az ember ujjára, hogy nem tehet róla.

Botot a szomszédos bokor tövébe; vällizmok lerázása.
Csuklón esett karcolás lenyalása, és
az elgémberedett nyak köröztetése
a folytonos felfelé nézést követően.
Az emelvény visszacipelése a szemét melletti lomba.
Kéztörlés zsebkendőbe. Hazaút külvárosban.

Nem volt annyira nehéz, de valami mégis letaglóz.
Az emlékek ideiglenes tompulása; élenkülésük
csak hosszú kialvás után majd.
Lófráznak még főmben a fogyó gondolatok,
Kihagynak fogaskerekeim.
Jaques, sans everything.
Flaw-ful foltjai a fáknak.
Ágyba csavarodni tépett lelkeimmel.
Meggzabadulni a furcsa sáltól.
Valami megkönnyebbülésfélét azért bizonyára
érezhettem átvérezni a fáradtság
ama szürke gézzel tekert esti óráján,
ahogy vonszolódtam hazafelé.
A büszkeség nem jó szó ide, és a szájalom se pontos.
Talán a homokzsákot cipelő, árvízújtott fásultság a legfakóbb jelző,
mellyel méltán hazakísérhetem ezt a hosszúra nyúlt részt.

Hetekre rá, egy másik fánál, kísérletes hasonlósággal ugyanez lejátszódott volna, ha idejében nem katapultálok a jelenetből. Felébredtem. Vagy félreébredtem. Megtörténik persze azóta is, hogy tétován, olykor lehajolok egy-egy bokor tövébe sodródott termékért, de nem viszem túlzásba. Nem vagyok örült, sem szálnalmas jótét lélek! Egyetlen koldusnak még csak-csak dob az ember, de ha rajzanak rá, lehetetlen derékkal bírni. Valamelyik másik pseudo-parkon vágtam át, tehát, és a gyepen szorgos-laza szemétszedegetésbe kezdtem. Könnyű hátításkám nem volt akadály; munkából vagy suliból tértem haza, esetleg egy szűkös vásárlásból, vagy épp odafelé bármelyikre – mindegy. Kivágtam vagy hét *Smith*-t a gyűjtőbe, s már úgy tűnt, egész tűrhetővé tisztul a kép, mikor a *mátrix* hajlatán, távolabbi bokrok mögül előtűnt még vagy másik négy-öt.

(Betelt az a színes, szelektív konténer, onnan szökhettek a lapítatlanok. Egy kis jóindulattal feltételezhető, hogy olyanok rakták mellé, akik amúgy próbálnának lépést tartani – és nem kritikát, hanem dicséretet érdemelnének. Akik visszaváltós üvegekkel is vállalnák újra a rögzösebb utat.)

Nem folytattam a szociekolást, inkább próbáltam elhúzni a csíkot, mentem tovább utamon. Az előző neylon-szintér közelében ballagtam már – tébolyult vicceken nem rágódva, napi feladatokra koncentráva, posványon átnézve – de csak rátévedt a két szemem arra a gallybarekdt kicsiny vércsére, mely ott lengedezett és károgott az ágon. Ózgida lett újra a kis sete-suta. Abban a magasságban, ahova pesszimista, por-bound ember csak ritka perceiben emeli föl a tekintetét. De nekem a képembe törölte a látványt a táj. Hogy bőrkeményedés nőjön már végre kényes ízemre.

Nem, nem fulladok belétek! Nagyot rúgtam egy ottrekedt aquadóra pille palijába, majd megbántam rögtön: hogy elszakítottam őt open cella-társától. Hisz' mióta ide-dobta-fújta őket a végzet, beszélgettek egymással. A ravaszdi szentkirályi (itt lenn), és a hollóvajszín neyszutyok (ott fönn):

- Te miért ülsz?
- Dezertáltam. Üveg voltam, öncsalásból szemét lettem, nyomorult.
- Én textil voltam. Neymand lettem. Fellebbeztem ide a fára.

Lyukasra tépett szájukon több seb már nem eshetett. Eltaposva visszarúgtam, ott hagytam. Talán nem árt a Minimal Art. Díjnyertes 'királyunk vissza nem váltható. Mások által eldobott, bűnhődő palackok, voltak ott még vagy... temérdekel, megyek tovább, nem állhatok le mindig transzírozni és gyűjtögetni. Zajártalom elég, ha otthon ér, és talpam prése vezeklő roskatag. Zúg a fejem, el innen!

Most ki rabja kinek? A fa a börtönőr, vagy ő az,
aki ül a forrasztó ónnál silányabb,
bár ötvözetben annál tartósabb béklyó alatt?
Saját ketrecem-e mindkettő, vagy idomárjuk, ki alant halad,
s szabadon otthagynak átgyúrt-témájú poklukat, ha akarja,
én vagyok-e egymagam?

Ó nem! Ne hidd, te félig berántott lelkű
Olvasó, hogy menekülhetsz, és hogy
független mozdulattal félredobhatod
az ujjaid közt már neylonná lett, izzadó lapot:
Fogd az ostort, várakozz itt lenn;
én eltűntem, hív még egyszer

a torony, s fönn a rejtelem.
Majd csettints, ha elég e témából,
s leráznád, mi csahol itt szüntelen!

Ó nézd, ahogy húszcentis ujjaim,
mint nejlonszíkok kulcsolják át az összes vasrácsot,
és rázom a betonba ágyazott, mozdulatlan világot!
És nézd, ahogy eltűnök, falon át, akárhogy,
s az otthagyt szalagok
– kar nélkül, hullámba lengve –
hogy rázzák még tovább az If-vastag vasrácsot!
Rozsdás csövekre tekeredő, megtépett scarecrow.
Szalmás rokonát csúfoló, rongyos és ijesztő.

Lentről, a partról, hol rökönnyödben állsz,
kivehetők lassan a csík-replikák:
százhuszá dúsult közben a hasadó urán,
az ablakba tett, lobogó líra-sírám.
Megszöktem magamtól, s tőletek is prizony;
tépett gyíkfarkú csuklóm egy kesztyűbe dugom,
míg ki nem gyógyul belőle a houdini-s iszony.
Ennyi keresztet vinni nem tudok, lerakom.
Integess addig a börtön ablakából incselkedő rojtoknak,
hova a riadt lobogástól most nem száll se galamb, se drótposta.
Message delivered, addressee ignota.

Ó, telt kukák férhetetlen kazla,
mily sok bennetek a taposatlan palack!
A térfogat bohócot csinált minden fölös
flancból, és szájtáti röhögő népet
minden csukhatatlan vicsorgó konténerből is.
Hol nincs helye már a cafatra ismételt kérdésnek,
sem a rozsdásra nyálazott válasz
nem fér meg pizza-kartonok lapos közhelye közt,
ott dagadtabb dobozok is vannak üreges belsővel,
mert tovább használni vevőtök nem tudott.
Ide fért volna meghajszolt barátunk,
a maréknyi összsúlyú neylonely polimű,
(és, kivel szóba állt, Misery, a minire tett mineral ikon,
a gyűjtőt kerülő, reccs-telen bitang)
ha lett volna szíve az itt lakó nyájnak,
az autó-fuldokló, parkoló-polgárnak,
hogy begyűjtse otthon, mi apró és babrálós.
De betelt már minden, és elfújta a szél – hazudjuk,
mert nem ezen múlik, hogy a szökevény kószál, és
fáradtra ragad egy útjába álló, s hozzá
sívarális karokkal undorodva ragaszkodó Árbócon!

Kalózhajó! Felségjelzésed alávaló:
 ahogy a szemüregek helyén kirepedtél,
 ahogy az ágak keresztbenőttek és
 lábszárcsontokká lettek boszorka szoknyád alatt,
 ahogy koponyád sikolt, ha a lég beléd kap,
 és Munch szünidei matinéva lesz vicsorgó pofád közt.
 Orrod helyén bohóclabda virít? Nem: az áruház szlogenje
 sért és hajózik dagadó vitorlával ott, parttalan.
 Hiszen tépsz te, még ha gyökér-horgonyzottan állsz is, Tearia!
 S az embertenger is tép alattad,
 húsz ökölbe szorult csomóval gyomrában halad,
 míg ide-oda forgatja kormánykereked az áramlat.
 De nem a hajó az, hanem a képzetek,
 a kalózok azok, kik le-leugrálnak róla,
 és megcsákyázzák békés óráim, s otthonom.
 Magukkal rántanak, gyomszintre térdelek,
 szerte-szét hevernek, úszva, lebegve,
 átlátszó roncsok a hullámzó porban
 a fűben fuldoklom rajtatok keresztül láthatod
 szétozlik a nyelvtan is roncs őrlőim alatt, hiába csapkodom.

* * *

Miért e dzsungel, hol gondolatim görbült-csőrű ragadzója
 csak cserjeszinten rakhat fészket, és a szirtre sose nézhet?
 Miért, hogy az ihlet bennem csak ganajtúró bogár, mely kizárólag
 hulladéktémákból kaparhatja össze elaprózai botladozásait?
 Miért e gravitáció, melynél lejjebb a szar sem eshet,
 és hímzőfonálhoz szokott varrótúvel,
 Kárpát-szívű sólyomszemmel,
 nevem csak ürülékbe vésethetem?
 Ó, szépség szemete, szemetem szépsége,
 mások szemetének szívfacsaró szépsége!

Szárnyalnék, de csorbult fesztáv béklyózza karmábfúlt testem.
 Szárnyalnék, de ez csak sorrow-nyalás itt lenn.
 Andok-faló lapockám kiterjeszteném, bár
 ne lenne oly szűk e mocskos tisztás! Mert
 rozsdabarna tollam széle balról üres tintapatronba robban,
 jobbról szórólaptartó kéz és hullámtörés korlátozza.
 Elrugaszkodnom sincs miről, hacsak e rakás sorrow-hill nem
 túrható össze aljas Alpokká, trágár Tátrává, melyről sűrűn
 könyökcsapkodva, és karmommal agyaghagyottan,
 egy kiálló, villámsújtott facsonkra juthatok amottan,
 hol a liánból kócosan kibújt arcoddal – kék ég –
 látszol, s lasszót dobsz páradús foglyodnak.

(2004 09 19 – 2007)